

Նորմալ և քվադրատ

11 Շեշտակալ մտնական

(Կետ))

= 1919 - 1920 - 1921 թ. =

(1-60)

11

BB

1 400/2 15
2 400/2 15
3 400/2 15
4 400/2 15

5 400/2 15
6 400/2 15

7 400/2 15
8 400/2 15

9 400/2 15
10 400/2 15

11 400/2 15
12 400/2 15

13 400/2 15
14 400/2 15

15 400/2 15

Handwritten signature in red ink at the top right.

ფსიქო მანათი.

მშობლის

№ 1.

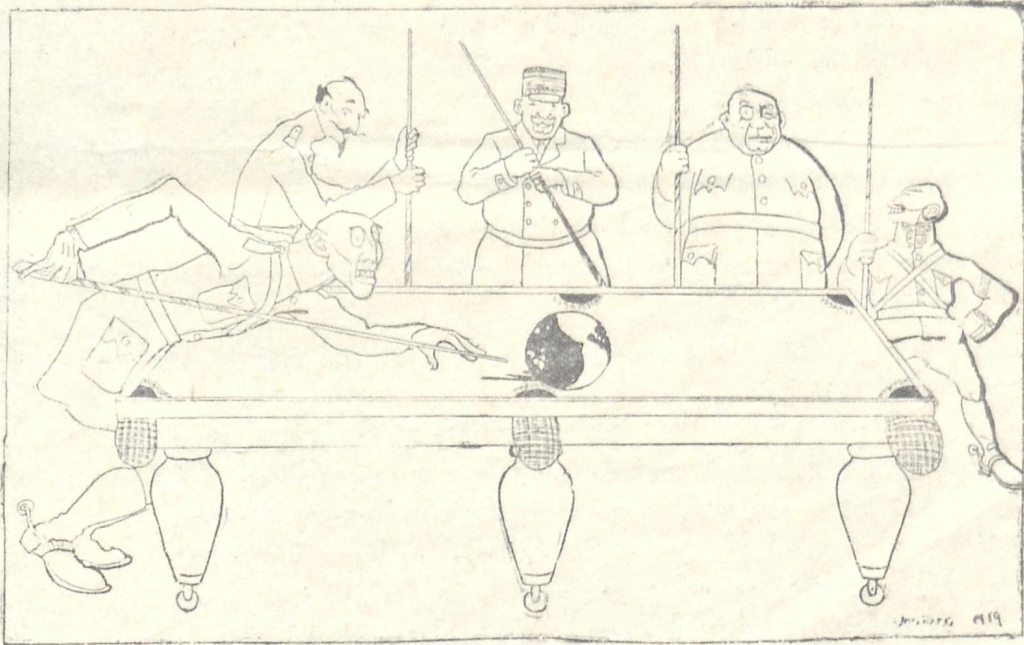
კვირა,
ნოემბრის 30
1919 წ.

მათრასი

შინაარსი: აქტა „ეშმ. მათრ.“ დამოუკიდებლობისა.—მოწინავე.—რეკვიზიცია.—„პოეტები“.—დეპე-
შები.—რადიო დეპეშები.—ქრონიკა.—როგორ გავხდი სპეკულიანტი.—სალამი ჭ(ლექსი)—
პატარა ფელეტონი.—რესკრიპტი ო. ი. შმერლინგს.—ნოტა.

საერთაშორისო ბილიარდი

9528

ინბლინი. (უმიზნებს დედამიწის ბურთს) ენახოთ, ვინ ჩაავდებს... ვთამაშობ... მარჯვენა კუთხეში!
იპონი. ყველა კი ვცდილობთ, მაგრამ, ვაი რომ, მგონი, არც ერთში არ ჩაეტყვა!

ბ ე ტ ი

„ეჭმავის მათრახის“ დამოუკიდებლობისა

მრავალ დუსჭირ წელთა გენმავლობაში „ეჭმავის მათრახი“ არსებობდა, როგორც დამოუკიდებელი და თავისუფალი ორგანო.

ათას ცხრანს წვიმეტ წელს რუსეთში იჭა უდიდესი რევოლიუცია, რომელმაც აჭყარა ბორკილები ეველა ერს და დასთესა იმედები ცხოვრების იხუთი გარდაქმნისა, რომ ჩვენი ჟურნალის არსებობა შედეგეტად მაყინიეთ.

განუელს წელთ. რევოლიუციისაგან აღთქმული სამეფო სათნოებისა არ დამკვიდრდა და კვლავ საჭირო შეიქმნა განახლება ჩვენი მოქმედებისა.

დღევანდელი ცხოვრება აუცილებლად მოითხოვს, რომ „ეჭმავის მათრახმა“ აღადგინოს დამოუკიდებელი არსებობა და შექმნას საკუთარი მკვიდრი ორგანიზაცია.

ამისდა თანახმად „ეჭმავის მათრახის“ რედაქცია, არსებული ეჭმავისა და თავუნსაგან ზირდაზირ, თანახსორო, საუოველთაო, ფარული და ზროზორციონალური საარჩევნო სისტემით ორივე სქესის მოქალაქეთა მიერ, თავის ზირველსავე სსდომასე ამა ათას ცხრანს ცხრამეტი წლის ნოემბრის 30-ს, აცხადებს:

1) ამიერიდან „ეჭმავის მათრახის“ რედაქცია სუვერენულ უფლებათა მატარებელია *) და „ეჭმავის მათრახის“ სრულ-უფლებოვანი დამოუკიდებელი ორგანოა.

2) დამოუკიდებელ „ეჭმავის მათრახის“ ლიტერატურული ფორმა იუმორისტულია.

3) „ეჭმავის მათრახი“ მუდმივი ნეიტრალური ორგანოა და ამიტომ დაუსოგავად ებრძვის ეველას, განურჩევლად ეროვნებისა, რქენისა, სოციალური მდგომარეობისა, წლოვანობისა, მხოლოდ სქესისა კი არა.

4) როგორც ნეიტრალურ ორგანოს, „ეჭმავის მათრახის“ სურს ზრესის ეველა წევრთან კეთილმეხოზობლური განწყობილება დაამეაროს, რაოდენათაც კეთილი მეხოზობლები ამის საშუალებას მისცემენ.

ეჭმავი

თავუნა.

*) ამ სიტყვაში საშიში არაფერია, ვინაიდან „მატარებელი“ ამ შემთხვევაში „პოეზის“ არ ნიშნავს.

თბილისი, ნოემბრის 30.

თითქმის საიუბილეო ნორმა გვისრულდება, რაც ჩვენი ქვეყნის საეშმაკო საქმეებს ვემსახურებით და ამის გამო, ცოტად თუ ბევრად, ალლოც ავირთვით ქართველი კაცის ხასიათს.

ჩვენი დაკვირვებით ქართველი კაცი საზოგადოთ ეშმაკია: თავის საუკეთესო მოღვაწეს დილით რომ ერთ ბატს მიაბარებს, საღამოს უკვე ცხრას მოსთხოვს და, თუ მან რვა მიუთვალა, ვტყვის: „ერთი რად შეგიქამიაო.“

ჩვენ კარგათ ვიცით ქართველი მოქალაქის ასეთი ეშმაკობა და აი სწორეთ, ამისთვის, ვიდრე ახალ მოღვაწეობას დავიწყებდეთ, საქიროთ მიგვაჩინია, დაწვრილებით აღწეუსხოთ ყოველივე ის, რასაც ვიბარებთ და თუ ჩვენ ჩვენს სამოღვაწეო ასპარეზზე დაცემა მოგველის, ჩვენი სურვილია, ანგარიში ამ ჩაბარებული სიით მოგვეთხოვოს: ერთ სპეკულიანტში ცხრას ნუ მოგვებოვთ და, ერთის მაგივრათ, რვა თუ ჩაგაბაროთ, ნუ გვისაყვედურებთ: „ეს რა გიქნით, ერთი თქვენ შეგიქამიათო.“ ასეთი გაუგებრობის წინასწარვე თავიდან ასაცილებლად, სჯობს, ამთავითვე იცოდეს ყველამ, რა სახით ვიბარებთ ჩვენ ამ ჟამად ქვეყანას.

საერთაშორისო მდგომარეობა.

თანამედროვე საერთაშორისო მდგომარეობა, ასე ვსაქვათ, დუდილის ხანაშია. ჯერ-ჯერობით ყოვლად შეუძლებელია გადაჭრით ითქვას: რამდენ ხანს იღუღებს, როგორ იღუღებს და რა დადუღდება ამ დუდილის პროცესში. ჩვენი ნაციონალ-დემოკრატების უებრო მგოსანს, გიორგი გვაზაფას, ერთ პატარა წიგნაკში, რომელსაც სახელად „ლანდი“ ეწოდება, ასეთი მშვენიერი ტაევი აქვს გამოთქმული: „სდუღს უბედური ჩემი გონება, სდუღს, როგორც ცეცხლზე შედგმული ქვაბი, და ვერც გაუძლებს ამ დუდილს, ვერა, თავისა ქალა და გულის ძვერა!“

ეს მარგალიტი ტაევი ზედგამოჭრილია დღევანდელ საერთაშორისო ცხოვრებისთვის, უკეთუ ქვაბათ ქალაქ პარიზს ჩავსთვლით, სადაც თავმოყრილი და ცეცხლზე შემოდგმულია კაცობრიობის ბედიბალო.

„და ვერ გაუძლებს იმ დუდილს, ვერა, თავისა ქალა და გულის ძვერაო“ ამბობს სასოწარკვეთილი პოეტი. საბედნიეროთ, პოეტის შიში უსაფუძვლო გამოტეა, მისმა თავის ქალამ აიტანა გონების საშინელი დუდილი და დღესაც ისეთივე მტკიცე და უდრეკია, როგორც ამ დუდილის დაწერის დროს იყო.

ჩვენა გვგონია, რომ საერთაშორისო ქვაბიც გაუძლებს ამ მშფოთვარე დუდილს და გასკდომას გადაჩება. ყოველ შემთხვევაში, თუ წინააღმდეგ მოლოდინისა, საერთაშორისო ქვაბი არ გამოდგება ისე მაგარი, როგორც გიორგი გვაზაფას თავის ქა-

ლაა, ჩვენ ნუ მოგვებოვთ ამ-ს პასუხს, ვინაიდან იმ ქვაბს ცეცხლს პატიცემული ქანი ანტიანტა უკეთებს და არა ჩვენ.

საქართველოს რესპუბლიკა.

დღეს დღეობით, ე. ი. ჩვენი მოღვაწეობის განახლების ჟამს, საქართველოს რესპუბლიკა, ასე ვთქვათ, დამოუკიდებელ სახელმწიფოს წარმოადგენს. ეს დამოუკიდებლობა იცნო აღებრბეიჯანმა და არგენტინამ.

დღეს „ეშმაკის მატარახის“ რედაქციაც საჯაროთ აღიარებს ცისა და ქვეყნის წინაშე, რომ იგი სცნობს საქართველოს რესპუბლიკის სრულ დამოუკიდებლობას და აღადგენს მასთან პოლიტიკურ და ეკონომიურ ურთიერთობას.

ბევრს ჩვენგანს ძლიერ უკვირს, თუ ინგლისი, საფრანგეთი, ამერიკა, იაპონია და სხვა ასეთი სახელმწიფოები რისთვის ვერ გვეცნობენ ამდენ ხანს. ჩვენითვის ეს გარემოება ერთობ აშკარა და მარტივია: ილარიონ ჩიბუხაძეს შარშან შეიდასი მანეთი ვსესხეო, გუშინ შეგვხდა ქუჩაში და ვერ გვიცნო.

ასე ადვილი საქმე როდია ცნობა.

ჩვენი მეზობლები.

ჩვენმა შუქურა მგოსანმა, სოლომონ ზურგიელიძემ, (საუკუნო სხენება მის სახელს!) ბრძანა: „გლახა მტერს კარგი მოყვარე გერჩიოსო.“ სამწუხაროდ, ჩვენ არ შეგვიძლია ჩვენი მეზობლების ამორჩევა და ვინც ბედმა გვარგუნა, იმას უნდა შევიგუოთ. ჩვენს მეზობლებში განსაკუთრებულს შურს ჩვენი რედაქციისას იწვევს სომხეთი. ჩვენ საიდუმლო პოლიტიკა არასოდეს არ გვიწარმოებია. ჯერ ლენინი გერმანიის ვაგონში ჩაპლომბილიც არ ყოფილა, როცა ჩვენ საიდუმლო დიპლომატია მოვსებეთ და ამიტომაც სომხებთან დასამალავი არაფერი გვაქვს. რა არის მიზეზი ჩვენსა და სომხეთს შორის ჩამოვარდნილი მტრობისა? მოგახსნებთ: მიზეზი ერთად ერთია. სახელდობრ, აშკარა მტაცებლობა. დიან, მტაცებლობა! სომხე ძა მოგვტაცა ჩვენი დაუფანსებელი თემა—აღექსანდრე ივანესძე ხატ-სოვი. მოგვტაცა სწორედ ჩვენ, „ეშმაკის მატარახის“ რედაქციას, ვინაიდან სხისთვის არაფისოვის ხატისოვი საქირო არ იყო. ყოველი ჩვენი მხატვარი ზეპირათ ხატავდა აღექსანდრე ივანის და ყოველი მწერალი ოფლდაუღვრეთათ სწერდა მასზე სტატიას. მართალია, დღევანდელი ჩვენი ქალაქის მოურავიც ფრად დიდ სამკალს იძლევა და ზოგიერთ დარგებში (მაგალითად თამადაობაში) ხატისოს სამი ადლითაც წააცილა, მაგრამ სომხეთი აქრა შუაშია. სომხეთმა ჩვენ წავგვართვა ხატისოვი და განგებამ თუ სხვა მოგვცა სამაგიეროთ, ეს სომხეთსა სურვილის გარეშე მოხდა.

დამფუძნებელი კრება.

განუსაზღვრელის სიამოვნებით ვიბარებთ ჩვენ დამფუძნებელ კრებას. გასაკეცებულ ძალღონით ვეცდებით, ყოველი მისი სიტყვა (საქმეზე უკაცრავად ვართ) საზოგადოების ყურამდე მივიყვანოთ. განსაკუთრებით დამფუძნებელი კრების გამო უნდა გავიხსენოთ ქართველი კაცის ეშმაკური ხასიათი, რომლის შესახებაც წერილის დასაწყისში მოგახსენებდით; ჩვენ გვიჩნდა, იცოდნენ საზოგადოებამ, როგორ დამფუძნებელ კრებას ვიბარებთ ჩვენ, რომ შემდეგში ანგარიშიც ამისდაგვარი მოგვეთხოვოს.

დამფუძნებელი კრება ორ ბანაკათ არის გაყოფილი: პირველი—სოციალ-დემოკრატები; მეორე—ფედერალისტები, ესერები, ნაციონალ-დემოკრატები, ეროვნულ დემოკრატები და დაშნაკელები. პირველი ბანაკი **ერთფეროვანი მაგრამ მრავალრიცხოვანია**; მეორე კი **მცირერიცხოვანი, მაგრამ მრავალფეროვანია**. განსხვავება მათ შორის სხვადასრის: პირველი ბანაკი **ყველაფერ ცუდს უწონებს** ჩვენს მთავრობას. მეორე ბანაკი **ყველაფერ კარგს უწონებს** იმავე მთავრობას. დასასრულ ვაფრთხილებთ საზოგადოებას, რომ ჯერ-ჯერობით მხოლოდ ერთ მესამედს წევრებისას სძინავს ხოლმე კრებების დროს და თქვენ რომ გვისაყვედუროთ, რატომ მეტს არა სძინავსო ეს უსამართლობა იქნება.

რესპუბლიკის მთავრობა.

ჩვენ უალრესი მოკრძალებით ვიბარებთ და ჩვენი მფარველობის ქვეშე ვაყენებთ რესპუბლიკის სოციალისტურ მთავრობას.

„ეშმაკის მათრახის“ რედაქციას მშვენივრათ ესმის იმ ურთიერთობის მნიშვნელობა, რომელიც არსებობს ჩვენსა და ჩვენი მთავრობის მოღვაწეთა შორის. ძნელია იმისი თქმა, თუ ჩვენ ორში ვინ ვის საარსებო ძალას წარმოადგენს. ჩვენ, ჩვენის მხრით, დიდ იმედებს ვაყარებთ რესპუბლიკის მთავრობაზე და დარწმუნებული ვართ, ამ იმედებს არ გავვიცრუებ. მთავრობის მოქმედება ის ნაყოფიერი ნიადაგია, რომელზედაც ჩვენ უნდა მოვიმკათ მთელი წლის სარჩო და თუ თქვენ ჩვეულები-სამებრ ცხრა წლის სარჩო მოგვთხოვით, უსამართლობა იქნება, ვინაიდან ამდენს ჩვენი მთავრობა ვერ შესძლებს.

ანარქია და რეაქცია.

ორივე სიტყვა უცხო ენიდ ნ არის ამოდებული და ჩვენში რუსეთის ზეგავლენით შემოტანილი. კეთილზმავანების მხრით ორივე მშვენიერი სიტყვაა. ამ ორი ლაშაზი სიტყვის უბედურობა მხოლოდ მათ შინაარსშია დამარხული. ამიტომაც შემთხვევითი არ არის, რომ „ბოლშევიკები“, რომელნიც გარეგნობას მულამ მეტს ყურადღებას აქცევენ, ვიდრე შინაარსს,

დღეს ამ ორ სიტყვას ასეთის თავგანწირვით ემსახურებიან. მათ შემოაქვთ ჩვენში ანარქია და რეაქცია რუსეთის შიდა გუბერნიებიდან. ეს ერთად ერთი საქონელია, რომლის გატანაც შეიძლება ძველი რუსეთის ტერიტორიიდან. რუსეთში იმდენი მზადდება ეს განძი, რომ თავსაყრელათ ჰყოფნის შინაურ ბაზარს და შესაძლებელია მისი სამი მეოთხედა უცხო ქვეყნებში იქმნას გატანილი. ჩვენის აზრით, რეაქცია და ანარქია ფუფუნების საგნათ შეიძლება ჩაითვალოს ქართველი ხალხისათვის და მას (ე.ი. ქართველ ხალხს) რომ მეტი დაკვირვება ჰქონდეს ცხოვრებისა, ადვილათ მიხვდებოდა თუ რა ძვირად უჯდება ამ საქონლით სარგებლობა. ქართული ანდაზა ტყვილათ კი არ ამბობს: „ფეხი იმდენზე გასქიმი, საბანი რომ გეყოსო“. ყველაფერი, რასაც უცხოელები (თუ გინდ ქართველები) უცხოეთიდან ჩვენში შემოიტანენ, უკვდავების წყაროთ როდი უნდა ჩათვალოს ანარქია და რეაქცია რუსეთში იმდენია, რომ ფეხი სად დაადგან, ადვილი არ დარჩენიან. ამიტომ დენიკინიც და ნენინიც უზომოდ ფულებს ხარჯავენ ამ რუსული ნაწარმოების ჩვენ ბაზარზე გასამეფებლად. ქართულ-რუსული „ბოლშევიკები“ და რუსულ-ქართული რეაქციონერები მილიონებს იგებენ ამ ჩვენთვის უფარგის საქონელზე. იმ ანგარიშების მიხედვით, რომელიც ჩვენ ხელთ არის, ყველა, ვისაც ჩვენში რუსეთიდან ანარქია და რეაქცია შემოაქვს, უკვე შეძლებულ კაცად ჩაითვლება, ხოლო რამდენი იზარალა ქართველმა ერმა ამ საქონელზე, ამას ახლო მომავალში გამოვარკვევთ.

„ეშმაკის მათრახის“ რედაქცია საქარველოს იმ დროს იბარებს, როცა სამშობლოს ბაზარი სავსეა ორივე ზემოხსენებული რუსეთის ნაწარმოებით. ჩვენი გამოხველა თითქმის იმ დროს ხდება, როცა „ბოლშევიკებმა“ უკანასკნელი პარტია შემოიტანეს თავისი ნაწარმოები საქონლისა. მართალია, ქართველმა ხალხმა ადრინდელზე მეტი სიფხიზლე გამიჩინა და ექვით მოექცა ამ დაშალ საქონელს, მაგრამ „უცხო ხილობამ“ მაინც მრავალი აიყოლა.

ს ი ძ ვ ი რ ე .

ჩვენი საერთო მიმოხილვა დაუმთავრებლათ ჩაითვლებოდა, თუ ეგრეთ წოდებულ სიძვირესაც არ შეგებოდით. სიტყვა „სიძვირე“ თავისთავად თითქმის არავითარ საშიშროებას არ წარმოადგენს. ის საშიშარი ხდება მხოლოდ მაშინ, როცა რომელიმე საქირო საგანს აეტორილილება. აი, თუნდა მავალითისათვის ვსთქვათ: რას წააგებდა საქართველო რომ ჩვენში ანარქია, რეაქცია, ან სპეკულიაცია თუნდა ასჯერ გაძვირებულიყო? დარწმუნებული ბძანდებოდეთ, ბევრს არაფერს. სამაგეროთ პურისა და შაქრის სიძვირე არც თუ იმდენათ სასარგებლოა. საუბედუროთ ჩვენში გაძვირდა

ყველაფერი ის, რაც ძლიერ საქიროა და გაიფლდა ყველაფერი, რაც გაძვირებელია. დავასურათო ჩვენი სიტყვები მაგალათებით:

გაძვირდა ცხოვრების შენახვა, — გაიფლდა სიცოცხლის მოსპობა.

გაძვირდა რკინის გზით მოგზაურობა, გაიფლდა მატარებლების მტრევეა.

გაძვირდა სათბობი მასალა, — გაიფლდა საწყობების წვა და სხვ. და სხვ..

ერთის სიტყვით გაძვირდა ის, რაც უნდა გაიფლდებოდა, ბოლო გაიფლდა ის, რაც უნდა გაძვირებოდა.

სიძვირე-სიიაფის მხრივ ჩვენ კრიზისის ხანაში ვიბარებთ საქართველოს და ვეცდებით, ჩვენი ჭურნალი არ მოექცეს იმ არა საქირო საგანთა სიაში, რომელთა ფასიც დღითი დღე ეცემა.

რეკვიზიცია.

საიდან დაწყება, ვერ მივხვდარვარ, ეგ ხასიათი . (უეჭველია, გემოვნება მაქვს იშვიათი!)

კარგი ცხოვრება ისე მიყვარს, ვით მოძღვარს ქადა: და განა თუ დღეს? ის ოხერი კვლავაც მიყვარდა. ძველად ამ ჩემს ნიქს, აგრე რიგათ ვერ ვამყლავებდი. (ფიქრობდი, იმა ვამყლავებთ თავსა ვაწვებდი.) ანკი ვინ იყო ძველად შემწე და გამკითხავი? დღეს სულ სხვა დროა, მეგობრად მყავს ქალაქის თავი.

ჩემი გულისთვის თუნდა ცეცხლში გადავარდებო, და მცირე თხოვნა შემისრულოს არ დამხარდებო.

არ ვიცი, იმზომ უეცარი იქნების ვინა, ვერ გააჩიოს ავისაგან მან კარგი ბინა? შემ ხვევით ენახე ერთი სახლი ვალმა უბნში, და უნდა ვთქვათ, ნიკოა შემ ჯდა ანში. გარე ეხვია მას წალკოტი და ტყვრი მწვანე, კამოიხეს ჰგავდა, ანგელოზთა იყო სავანე. იმ სახლში დგომა გულმა მყისვე შეისისლობოცა და როცა ენახე იქ სხვა იდგა, ფრიად მეოცა. აღესძარი ფიცხლავ შემადგომლობა და ვსწერდი, რომა:

მე მაწევს კისრად ქვეყნისათვის უზომო შორმა, რომ რესპუბლიკა ჩემს მხრებზეა დამყარებული, და თუ მე არა, დაიღუპა მთელი მამული. ამიტომ მეთქი, (ვსწერდი ასე) გააგდეთ მდგმური და მე მომეცით საცხოვრებლათ იგი სადგური. თუ ეს არ ჰქენით, გადავდგები სამსახურიდან და რესპუბლიკის ბედობლასაც მოვიხსნი მხრიდან. გასკრა მუქარამ, სხვა არ იყო ჯანი და ღონი, გამოითხოვეს სადგომიდან სახლის პატრონი. გადარჩა ჩვენი რესპუბლიკა დიდ განსაცდელსა, მაგრამ მე კვლად დარდს ვეუფლე და სატანჯველსა. ამაზე უფრო შორს სად წავა თავის აგდება?: იუკადრისა იმა ვაემა გარეთ გაგდება!!!

ვიცი რომ ხალხი საზოგადოათ გამედიდურდა, მაგრამ ვერ მიხვდი ამ ვაჭბატონს მაინც რა სურდა! „არ გამოვალა“ უსირცხვილოდ მემუქრებოდა. მოედებოდა ღობე-ყორეს, სწუხდა, სწყყრებოდა.

„ნოეს ვეტყვიო“ — ბოლოს ესეც კი გამიცხადა (უეჭველია, შეშინება ჩემი ეწადა).

მაგრამ ამ მხრივაც საგულეზე მქონდა მე გული (საგარაკოთ იყო ნოე გაშაღებული)

რა გზები სცადა, რა ხრიკები გამოიყენა, არა თუ წერით, ზებირადაც ვერ იტყვის ენა, და მხოლოდ მიტომ, რომ კანონს ჰყავს კარგი

მცველები,

დაბანინეს იმ ვაჭბატონს სახლზე ზელები:

ამა უზრდელა, ქედი მაინც არ მოიხარა და უნამუსოდ ჩემზე ჯავრი ამოიყარა.

გამოალაგა სახლის ავეჯ-სამკაულები, (თითქო მე ახლის შესაძენათ მემწყოს ფულები)

ტკბილათ მივმართე: — მეგობარო, ამას რას შევები? სკამებს შომ მართმევე, იატაკზე დავსხა ბავშვები?

მიგაქვს შკაფები, მაგიდები, მიგაქვს ტახტები... მე დასაწოლად ბუხრის თავზე ხომ ვერ ავტები? მითხარ, სად არის აქ კანონი და სამართალი??

(ავლელი კიდევ მცირეოდენ, თუ გსურთ მართალი) მან ჩემს ალერსზე ერთი ავად შემომიღრინა

და პიანინოც ოთახიდან გამოაძკრინა.

მოყმის უკმეხი საქციელი გულზე მელოდა, მაგრამ იმისგან თურმე მეტი ტანჯვა მელოდა.

მას ცოლი ჰყავდა, მოწყვეტილი ვარსკვლავი ცისა, ყელმოდერილი, ჯეირანი ვით ცივი მთისა,

შეგხედე იმას და ის ტურფა მყის მომეწონა, ვარდი კოკობი, გაზაფხულის ყვავილთა კონა.

ვთქვი: — დე, წაიღოს მან ავეჯი ჩემი სახლისა, ხომ ვერ წამართმევს ამ თვალწარმტაც დიასახლისსა!!!

„ქი... ცია მამ ბოლოკის კული ყოფილა, თუ ეს საამო მოლოდინიც გამიბათილა.

მართალი არის, მარტოდენ თხოვნაც კმაროდა, მაგრამ მეგობრებს ეჭვი გულს რომ არ შეჰპაროდა, მე ჩემი ცოლი ამ ზამთრის პირს ვაგარკე,

მთებში გავხიზნე, თითქო ვნებდეს ადგილი ვაკე. უკვე მზად მქონდა ყველაფერი, გაკეთებული,

ჩემი მსახური რომ მოვარდა დაფეთებული. მითხრა: ბატონო, რა დიდი გაქვს, თურმე, ძალოა,

აბა, იქარე, სახლი უკვე დაიცალაო.

— რას ამბობ, ბიჭო? სახლი როგორ დაიცლებოდა, დიასახლისი მისი მაინც ხომ დარჩებოდა?

— აბა ბატონო რასა ბრძანებ შენ გენაცვალე? ცოლს როგორ დასტოვეს, ეყოს სახლი რომ ააცალე.

რეკვიზიცია მამ რას ნიშნავს ვერ გამიგია!.. სახლი თუ მომცეს საცხოვრებლათ, როგორც რიგია,

რა უფლება აქვს სახლის პატრონს ნივთის წაღების და ჩემი ბინის გაუდაბურ-გაჩანაგების?

მე კი ავეჯზე არ ვაკმწყურალვარ, დავუთმე სრულად, მით არ ველოდი იმისაგან მოქცევას მტრულად.

ამნ არ დამზოვა. ბინა სრულად გამიპარტახა, და შენი ქყოით მე აქ ვიჯდე, დავალო ხახა? სად ჩემი ცოლი და სად იგი ტურფა მნათობი?.. არა, მე ამგვარ სითაჯხედის არ ვარ დამთობი. ეხლავე დავსწერ ახალ თხოვნას, სადაც სჭირია, ვამცნო თუ ყოფა ჩენი რაზომ ვასაქირია.

დავეჯექ და თხოვნა ჩემს ჳეგობარს, გავუშანშაღე, უსამართლობა მთელი თვალწინ გადავუშაღე. აენუსხე დარდი გულსა მქნდა რაც მონაწოლი, (თუ როგორ ურცხვად არ დაპითომ მან მისი ცოლი,) და მოვითხოვე: კნონს ექმნეს პატივისცემა, რომ აიძულონ წანართმე ი ქალის მოცემა. იმედით სცხოვრობს ამა სოფლად კაცი ყოველი და მეც თხოვნისა ასრულებას კვლად მოველი.

ეშმაკი.

„პოეტები“

ჩემი გეგმა ბრწყინვალედ შევასრულე, რადგან გარეგნობითაც სომეხს ვგავარ და სომხური ენაც ისე ვიცო, როგორც ქართული.

პირველად მხოლოდ ერთ გაზეთში გამოვაცხადებინე ყრუთ:

— როგორც გავგეთ, ამ მოკლე დროში არარატის რესპუბლიკის დედა ქალაქს ისტუმრება ცნობილი სომხის მოღვაწე მანუქ ტერ-ხურუშიანცი, რომელიც აქამომდე პარიზში სცხოვრობდა. ბ. ტერ-ხურუშიანცი განსაკუთრებულის დავალებით გამოუგზავნიათ ევროპის პოლიტიკის მესვეურებს და ამის გამო მის ჩამოსკლას სომხის მპართველი წრეები დიდ მნიშვნელობას აძლევენ.

ეს ამბავი მეორე დღესვე დაიბეჭდა ერევნის გაზეთებში.

ერთი კვირის შემდეგ, ჩემივე მეოხებით, თფილისისა და ერევნის პრესაში შემდეგი ცნობა გამოქვეყნდა:

— გუშინ კონსტანტინოპოლიდან ბათუმისკენ გამოემგზავრა ცნობილი მანუქ ტერ-ხურუშიანცი, რომელიც ბათუიდან პირდაპირ ერევანს მიემგზავრება.

ხოლო კიდევ სამი დღის შემდეგ ბათუმის ნავთსადგურზე მანუქ ხურუშიანცის, ე. ი. ჩემს შესახვედრად შეგროვდენ ერევნიდან ჩამოსული მთავრობის წარმომადგენელები და აგრეთვე ადგილობრივი სომხების მეთაურები.

როცა დავრწმუნდი, რომ ყველაფერი რიგზე იყო კიდევ და დრო იყო ხურუშიანცის გამოჩენისა, ფრთხილად ავიპარე ახალმოდგარ გემის „Circassie“ — ს ბაქანზე, შემუშნველად ჩავიბრინე რამდენიმე საფეხური პირველი კლასის კაიუტის კიბისა, მოკტრიალდი და ისევ ბაქანზე აშოვედი დარბაისლური ნაბჯით და მოათაფლული ღიმილით, როგორც მე, მანუქ ხურუშიანცს, შემფეროდა. ჩემ შესახვედრად მოსულმა „თანამემამულეებმა,“ რომელნიც ის იყო გემზე ამოდიოდნენ, დანახვისთანავე „მიცნეს“ და

„Circassie“-ს ბაქანზე მოხდა გულის ამაჩუყებელი შეხვედრა ახალჩამოსული სომხის მოღვაწისა.

— პირველი კითხვა, რომელიც ჩემმა „თანამემამულეებმა“ მომხალეს გემზევე შემდგომად მისალმებისა, შემდეგი იყო:

— როგორ არის, პარუნ მანუქ, ჩენი საქმე: ხომ არ დაადასტურებენ საქართველოს დამოუკიდებლობას?

— ჩენი საქმე ჩინებულად არის: საქართველო ვერ ეღირსება დამოუკიდებლობის დადასტურებას! — დავამშვიდე მე ჩემი მოსაუბრეები.

ნავთსადგურიდან პირდაპირ რკინის გზის სადგურზე წავედით და მატარებლით გავემგზავრეთ სომხეთისაკენ. თბილისში შეველა არ მოვისუფე, რადგან ჩემი მიზანი ერევანი იყო და მეორე დღესვე არარატის რესპუბლიკის სატახტო ქალაქში ჩავედით.

იმ დამის დასვენების შემდეგ ენერგიულად შევეუდექი ადგილობრივი მდგომარეობის გაცნობას. ყველაზე უფრო მე სომხების სახელმწიფოებრივი აპარატის მოწყობილობა მაინტერესებდა და ვთხოვე, გაცნოთ ჩემთვის ყველა სამ ნისტრო და დეპარტამენტები. ახსნა-განმარტებისათვის თვით ალექსანდრ ივანიჩ ხატისოვი მახლდა თან და თითქმის ყოვესავე წვრიმალს თავისებური მჭერმეტყველობით მიხსნიდა და ამიწერდა ხოლმე.

— უნდა გულ ახდილათ მოგახსენოთ, პარუნ მანუქ, რომ ჯერ ჯერობით ყველა უწყებები ვერ არის რიგზე აწყობილი და ყოველმხრივ და რულებული. მაკიერში ჩვენ ჩინებულად გვაქვს გამართული უმთავრესი სამინისტრო. ამ უწყების გამართვით ჩვენმა მთავრობამ და პარტიამ ქეშმარიტად მთელ ქვეყანას დაანახა, თუ რა შემოქმედებისა და სახელმწიფოებრივ აღმშენებლობის ნიჭი ჰქონია ჩვენ ხალხსა და მის მესვეურებს. მე ჯერ არ დავისახელებთ ამ სამინისტროს. ჯერ ნახეთ და მერე მოგახსენებთ მის სახელს. ეს კი იცოდეთ, რომ ამ უწყებაზე დამოკიდებული ჩენი ერის მომავალი კეთილდღეობა:

— განათლების სამინისტრო იქნება!

— არა, პარუნ მანუქ! განათლების სამინისტრო, როგორც მახსოვს, ჯერ ჯერობით, სულაც არ უნდა გვექონდეს. მე რომ მოგახსენებთ, ის სულ სხვა უწყებაა და მისი მნიშვნელობა გაცილებით დიდია, ვიდრე განათლების უწყებისა.

მე ძალიან დამაინტერესა ამ უცნაურმა სამინისტრომ და მაშინვე წავედი მის სანახავათ. გზაში რამდენიმე საზოგადო დაწესებულება შეგვხდა, ერთ-ორ სამინისტროსაც ჩაუარეთ, მაგრამ მათ წინ კაცის ქაქანებაც არ იყო და თითო-სართულიანი პატარა შენობები, სადაც ეს უწყებები იყო მოთავსებული, ისე გამოიყურებოდენ, როგორც ობოლი და უჭირისუფლო ბაღლები.

ბოლოს მივადექით ერთს მშვენიერ სხალს. ნამდვილ სასახლესა ჰგავდა: წინ ლამაზი ბალი ჰქონდა გაშენებული და კოხტა მოედანი იყო გაშლილი, მოე-

დანზე ხალხი ირეოდა. ეტყობოდა, რომ ნამდვილი სიცოცხლე და საზოგადოებრივი მაჯის ცემა აქ იყო.

— აი, ეს გახლავთ! — მითხრა ჩემმა მხლებელმა, ავტომობილიდან რომ ჩამოვედით.

— ეს რა ხალხია? ვკითხე მე.

— ეს ჩვენი პარტიის წევრები არიან, დამნაკაცკანები.

შეგ რომ შევედით, ასე მეგონა, წმინდა ტაძარში ვიყოფები მეთქი. ისეთი აუშფოთებელი სიწყნარე, ისეთი დიდი ღუმილი სუფევდა საუტხოვო დარბაზებში, როგორც მხოლოდ ღრმად მორწმუნეთა სამლოცველოში თუ იქნება ხოლმე. საკვირველი ის იყო, რომ დარბაზებში მრავალი მომუშავე ისხდა მაგიდებთან თავჩალუნული და შემოქმედების აღმურთ ავზნებული და ერთი ბგერა რა არის, ოდნავი ბგერაც კი არსად ისმოდა. ხალხებით მოფენილ იატაკზე საოცარი მორიდებითა და სიფრთხილით მიდი-მოდიოდნენ მსახურნი, თითქოს წმინდა ზიარებით სავსე პარძიმი უჭირავთ ხელში და ეშინიათ, არ დაგვეღვარსო. ესენი მიდიოდნენ მომუშავეთა მაგიდებთან, გამოართმევდნენ ფრთხილად რაღაც ქაღალდებს და ეს ქაღალდები შემდეგ ყველას იქ მიჰქონდა, სადაც ტელეგრაფის აპარატი იყო გამართული.

ამ საოცარმა სურათმა სავსებით შემიპყრო და გამოიტაცა. იმეგ წუთში დამავიწყდა ყოველივე ამ ქვეყნიურ ამაოება და მთელა ჩემი არსება უაღრესმა სულიერმა სიამემ აავსო.

— სადა ვართ? — გაუბედავის ჩურჩულით ვკითხე ალ. ხატისოვს.

— ჩვენ ვიყოფებით „საქართველოს განქიქების სამინისტროში.“ — მიპასუხა მან და ამაყად შემომხედა.

— სადაო? გაუმეორე მე კითხვა.

— საქართველოს განქიქების სამინისტროში, პარუნ მარუქ!

— რას აკეთებენ ესენი? — ცვლავ ვკითხე მე და მომუშავეებზე მივუთითე.

— განაქიქებენ, პარუნ მანუქ, განაქიქებენ! თქვენ ვერ წარმოიდგენთ, რამდენი შრომა და ენერგია დაირხარჯა ამ უწყების გასამართლად. აქ ჩვენ შევეკრიბეთ ჩვენი პარტიის საუკეთესო პოეტები და მართალი მოგახსენოთ, მათ სავსებით გაამართლეს იმედი. აბა ერთი დააკვირდით, როგორის სიყვარულით ეკიდებიან საქმეს!

მართლაც, „პოეტების“ გაფითრებული სახე, ავზნებული თვალები, რომლებშიაც ღვთიური ცეცხლი ელავდა, აუწერელი სახის მეტყველება, ყოველსავე ნამდვილს ხელოვანს რომ ახასიათებს შემოქმედებს ჟამს, — ყველა ეს აშკარად მოწმობდა, რომ ისინი მთელრ მათი არსებით გაეტაცა საყვარელ საქმეს და შემოქმედების ბედნიერებას სრულად განიცდიდნენ.

— აი, ნამდველი პოეტები! — აღტაცებით ჩამჩურჩულებდა ალ. ხატისოვი: მათ არ იცინან, რა არის საკუთარი ინტერესები და პირადი ბედნიერება... ეს სამინისტრო ასე მუშაობს დღიან-ღამიან... ჩვენი პარტიისა და მთავრობის ენერგია აქ არის დაგროვილი და რა გასაკვირალია, თუ სხვა, ამასთან შედარებით ყოველად უმნიშვნელო უწყებები, ვერ არის სათანადოდ მოწყობილი და გამართული.

— არ შეიძლება, პარუნ ალექსანდრე, ამ სასიქადულო მოღვაწეთა შამოქმედების ნიშნში მაჩვენოთ?

— სიამოვნებით! — მიპასუხა მან და გამოართვა ერთ მსახურთაგანს ქაღალდი, რომელიც ტელეგრაფის სააპარატოში მიჰქონდა.

— წაიკითხეთ!

ქაღალდის ფურცელზე ეწერა:

„გუშინ ქალაქ თბილისში, თავისუფლების მოედანზე, უთვალავ ხალხის თანდასწრებით საქართველოს სამხედრო მინისტრმა ნ. რამიშვილმა და ენვერ ფაშამ შეასრულეს წმინდა ნაშაზი და შესდგე ყოფილ სამხედრო სობოროში, რომელიც ეხლა სამხედრო მეჩითად არის გადაკეთებული, ფრცვი დასდის საჯაროთ ერის წინაშე, რომ მანამ არ ჩააგებენ მახვილს, სანამ ერთი ცოცხალი სომეხი კიდევ იქნება ქვეყანაზე.“

შემდეგ მოსდევდა ასეთი ცნობა:

„თბილისში და მთელ საქართველოს ტერიტორიაზე სომეხ მცხოვრებთა სახლების კარებზე, ეს რამდენიმე დამეა, ჯვრებს ხატავენ. საქართველოს სომხობა შიშის ზარს განიცდის, რადგან მათი დარბევა დაიწყეს კიდევ ქართველებმა: გურიაში და სამეგრელოში არცერთი სომეხი აღარ მოიპოება, ვინაიდან აქ ჯვრებით დანიშნული სახლების მცხოვრებლები ამოჰხოცეს. იგივე დღე მოელის დანარჩენ კუთხეების სომხობასაც.“

— როგორ მოგწონთ? ნამდვილი პოეზია არ არის? — მკითხა ჩემმა მხლებელმა: — არა, თქვენ ფანტაზიის სიძლიერეს დააკვირდით... ნუ დავივიწყებთ, ბატონო მანუქ, რომ დღე და ღამეში 500-მდე ასეთი ამბავი ითხზება და იგზავნება დაუყონებლივ ქვეყნის ყველა ცენტრებში.

— ჩინებულია! სწორედ რომ ნამდვილი პოეტები ყოფილან, — წავილულულე მე და ამ დამნაკაცან „პოეტების“ გვერდით უეცრივ თვალწინ დამიდგა სომხების ერთი მადლიანი პოეტი. მე ნათლად ვხედავდი მის გამხდარსა და ახოვანს ფიგურას, რომელიც ყოველთვის კეთილშობილ დონკინოტის ფიგურას მომაგონებს ხოლმე, მის მუდმივს, გულკეთილ დიმილს ფერმკრთალ სახეზე, მის თვალებს, სიბრძნისა და სიმშვიდის წელი სიხარულით რომ უბრწყინავს ნიადაგ — და გულში ტკივილი ვიგრძენი.

— საყვარელო პოეტო! — ვამბობდი მე ჩემ გულში: მე მრწამს, რომ შენისთანა პატიოსანი მო-

ღვაწე კიდევ ბევრი ჰყავს შენს მშობელ ერსა. რატომ ერთხელაც არ გაისმა საქვეყნოდ თქვენი კეთილშობილი ხმა იმ „პოეტების“ შემოქმედების წინააღმდეგ, ამ საარაკო დეპარტამენტში რომ ეწვევიან თავიანთ სამარცხენო მოღვაწეობას? აგერ ორი წელიწადი სრულდება, რაც მათი „პოეზია“ განუწყვეტლივ ჰშხამავს ჰაერს და რა მაზეზია, რომ თქვენ, რომელთაც ასე გულწრფელადა გსურთ მეზობელ ხალხთა შორის ძმობის გამტკიცება, ერთი საპროტესტო სიტყვაც კი ირ დაგიძრავთ ამ „კაზმულ მწერლობის“ გამო? მერწმუნე, პატივცემულო პოეტო, რომ თქვენი პროტესტი საქართველოს რეაბილიტაციისთვის იმოდენად საჭირო არ იქნებოდა, რამოდენადაც თვით თქვენი ერის რეაბილიტაციისთვის, რადგან თქვენი ხმა წმინდა ზარის რეკასავით გაისმებოდა ყველგან და როდესაც დაშნაკაცან „პოეტების“ თხუზულებათა თვისება გამოაშკარავდებოდა საქეყნოთ, ასე იტყოდნენ: „მართალია, სომხის ზოგიერთი წრეები კი სცდილობდნენ ორმო გავთხარათ მეზობელ ერისათვის, მაგრამ ყველა სომხები აქ არაფერ შუაში იყვნენო.“ ეხლა კი, ეხლა რას იტყვია?

თქვენ რაღამაც ძლიერ გაგიტაცათ, ბატონო მანუქ! —გამაწყვეტინა ჩემი ფიქრები ალ. ხატისოვმა.
 — კმარა, წავიფეთ აქედან! მე დღესვე უნდა გავემგზავრო პარიზისაკენ! — ვუთხარი მე.
 — რას აჩქარებულხართ?
 — იმაზე უკეთეს, რასაც აქ ვხედავ, დარწმუნებული ვარ, ველარაფერს ვნახავ ერევანში...
 იმავე საღამოს გამოვემგზავრე და მეორე დღით თბილისში ჩამოვედი.

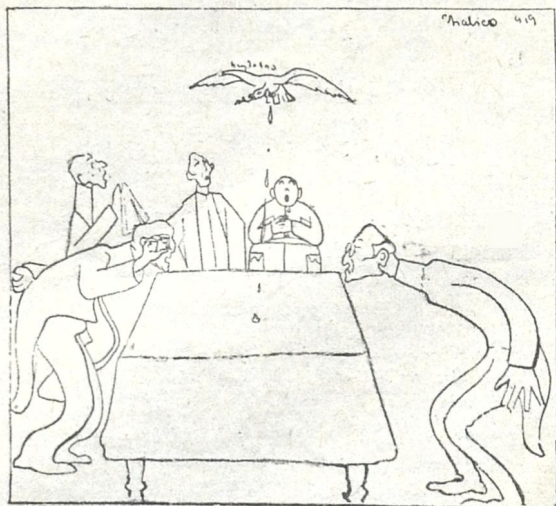
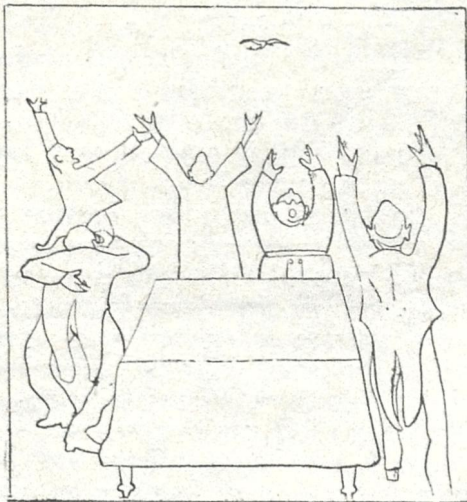
თავუნა.

ახალ-დაარსებულ სახელმწიფოთა ცნობის საპიტხი.

ბარტყები გვეყო ლოდინი! მოგვხედე! ჩიტი. !?

სამეზვიდობო კონფერენცია.

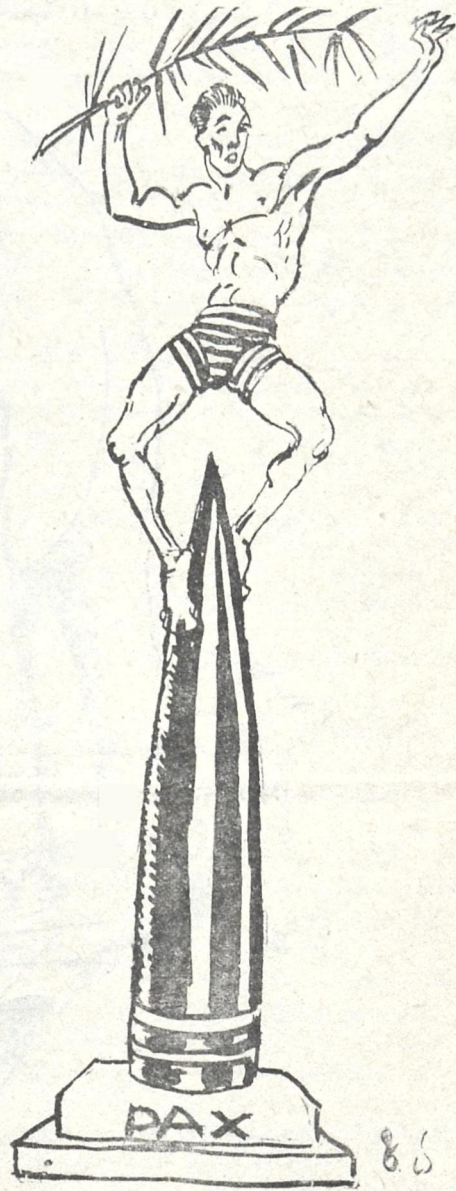

ძლივს! აგერა ზეთის ხილის შტოიანი მტრედლი მოფრინავს! გაუმარჯოს საერთაშორისო მშვიდობიანობას!

ფუ, ეს რა ამბავია! რუმინია ყოუილა.

დანიშინი მოსკოვისაკან.

მშვიდობიანობის კეგლი.

დებეშები

თფილისი. ნოემბრის 29. ფოთიდან იუწყებოან, რომ ნავთსადგურში შემოვიდა 16 ამერიკული გემი კანადის თეთრი ფქვილით დატვირთული საქართველოსათვის.

გორი. ნოემბრის 29. ფოთიდან მიღებულ ცნობის თანახმად ნავთსადგურში შემოსულა 8 ამერიკული გემი, კანადის თეთრი ფქვილით დატვირთული, საქართველოს რესპუბლიკისათვის.

ზესტაფონი. ნოემბრის 29. სარწმუნო წყაროებიდან გავიგეთ, რომ ფოთის ნავთსადგურში შემოვიდა კანადის თეთრი ფქვილით დატვირთული 4

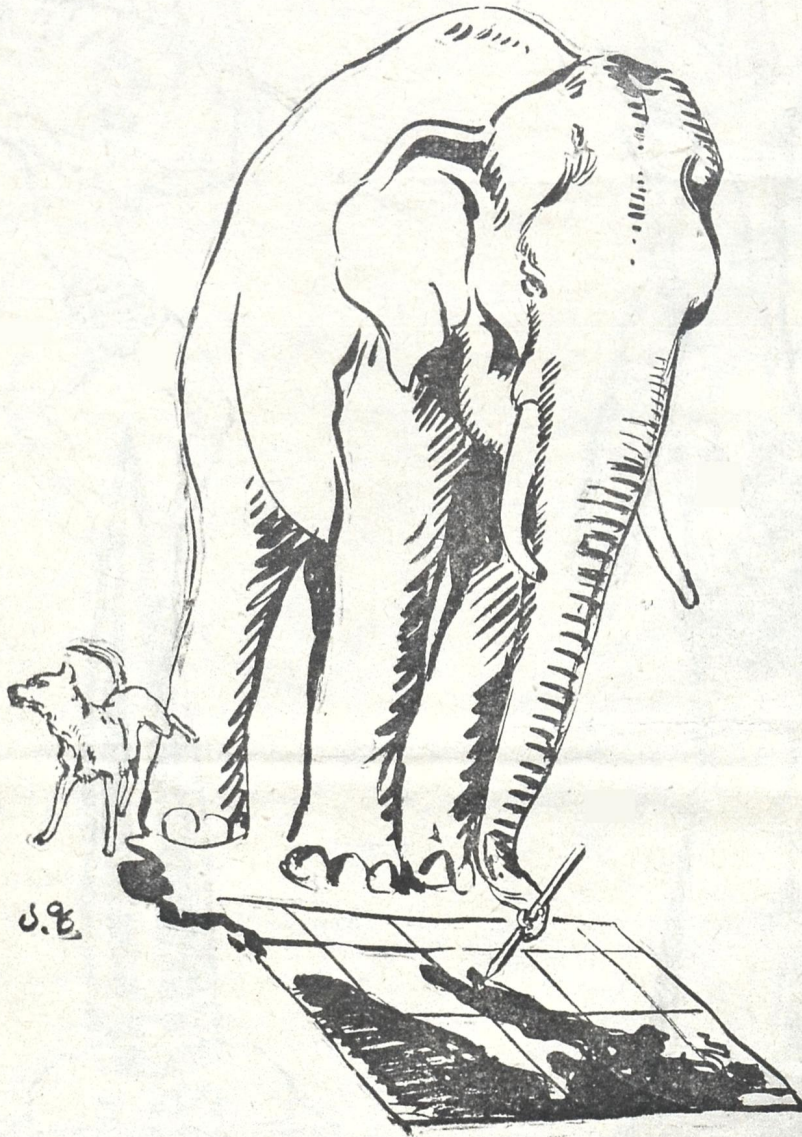
ეხლა კი აშკარაა, რომ მშვიდობიანობა მკვიდრ ნიადაგზეა დამყარებული.

ამერიკული გემი. ფქვილი დანიშნულია საქართველოსათვის.

სამტრედია. ნოემბრის 29. ფოთის ნავთსადგურში შემოსულა ორი ამერიკული გემი კანადის თეთრი ფქვილით დატვირთული. ფქვილი საქართველოს მთავრობას გადაეცემა.

ფოთი. ნოემბრის 29. ეს მეთე დღეა უცხოეთიდან ნავთსადგურში გემი არ შემოსულა. დღეს ამერიკაში გაემგზავრა თამბაქოთი და მატყლით დატვირთული გემი "ჩერჩეტი", რომელიც თებერვლის დამლევს უკანვე დაბრუნდება და ნაცვლად გატანილი საქონლისა მოიტანს კანადის თეთრ ფქვილს.

ფიქსიონალი

სანიმუშო რადიო-დეპეშები.

ბოლშევიკების ცნობები.

მოსკოვი ც. ა. კ. ბ. ზ. ჩ. ი. ს. კომუნისტური მოძრაობა ქვაბლასაც მოედო. გლეხკაცობა ერთხმით მოითხოვს საბჭოთა მთავრობას. გაიფიცენ ყველა ქარხნები და ფაბრიკები. ტრამვაის მიმოსვლა შესწყდა. მოსალოდნელია ელექტრონზე მომუშავეთა გაფიცვა. ანტანტის იმპერიალისტები ამაოდ სცდილობენ მოძრაობის ჩაქრობას.

მოსხლისეთა არმიის ცნობა.

ტაგანროგი. ქალაქ კურდიუკოვიდან ბოლშევიკების გასვლის შემდეგ მოხდა ებრაელთა და-

რბევა. გაძარცულია ყველა მალაზიები და კერძო ბინები. დახოცილთა და დაჭრილ დასახიჩრებულთა რიცხვი დაახლოებით 2000 კაცს არ აღემატება. მესამე დღეს გენერალმა კრიუჩკოვმა აკრძალა ებრაელთა დარბევა. გენერალი დენიკინის აზრით ებრაელებიც ისეთივე ადამიანები არიან, როგორც ჩვენ და დიდი უსამართლობა უდანაშაულო ხალხის სისხლის დაღვრა. ქალაქში უდიდესი სიწყნარე დამყარდა.

გერმანული პრესა.

ნაუნეი. გერმანიის ეკონომიური მდგომარეობის საფუძველთა ანტანტის სახელმწიფოთა მიერ

განზრახული ძირის გამოთხრა, დააქვეითებს რა ხალხის კეთილდღეობას, სულიერისა და გონებრივი წინსვლის შესაძლებლობას, საშუალებას მისცემს ცბიერ ინგლისს, როცა უკვე მოიშორა მან ეკონომიურ სფეროში თითქმის თვალსაჩინო მეტოქეთა დიდი უმრავლესობა, კიდევ უფრო განავითაროს თავისი მრეწველობა და ამით საბოლოოდ დასცეს ისედაც ხანგრძლივი ომისაგან ძირ-ფესვიანად შერყეული და გამარჯვებულთა მიერ დანგრევის კარებამდე მიყვანილი გერმანიის შინა მრეწველობისა და ეკონომიური კეთილდღეობის აღორძინების შესაძლებლობა.

ურანბული პრემია.

ლიონი. დღეს პარიზიდან გაფრინდა სახელოვანი მფრინავი ელვორი, რომელიც ქალაქ რეიმსში მიიტანს კლემანოს წერილს და დაბრუნდება უკან. ამით მიღწეულია ახალი რეკორდი სისწრაფისა.

უმაღლესმა საბჭომ თათბირი იქონია და რუმინის ნოტა წარუდგინა ბუდა... (დამახინჯებულია).

იტალიური ცნობები.

ქალაქ ლოზევაში იტალიის გენერალს, ჩიორელს ნადიმი გაუმართეს. წარმოითქვა მრავალი სიტყვა იტალიის ჯარის მხნეობასა და სიმამაცეზე.

რუმინიაში მივიდა იტალიის მისია, რომელმაც უნდა გამოიკვლიოს ადგილობრივ ბაზრის სიფართოე. მისიას ნადიმი გაუმართეს, რომლის დროს მინისტრმა პეტრესკუმ განაცხადა: იტალიას ძმური კავშირი უნდა ჰქონდეს რუმინიასთან, როგორც რუმინიას იტალიასთან.

მილანიდან გაფრინდა იტალიელი მფრინავი პანჩული.

ქ რ ო ნ ი გ ა

რამპინიტი. „ეშმაკის მათრახის“ რედაქციამ გადასწყვიტა მოახდინოს რეკვიზიცია შემდეგი შენობებისა:

- სასახლის—ჭურნალის რედაქციისათვის, სახელმწიფო თეატრის—კანტორისათვის, ყოფილ კადეტთა კორპუსის—სტამბისათვის, ზუბალაშვილის სახლის (სადაც მოაგვსებულია მთავრობის თავმჯდომარის, ნოე ჟორდანიას, ბინა და საგარეო საქმეთა სამინისტრო)—თაგუნას საცხოვრებლად, ფრიდონოვის სახლის, (სადაც ამ ეჟამდ შინაგან საქმეთა მინისტრი ნოე რამიშვილი სცხოვრობს)—ეშაკის ბინისათვის. დაინტერესებულ პირთ ნება ეძლევათ თავისთვის ბინა ექმონ.

ჩამობრძანება. სარწმუნო წყაროებიდან ვაგვიგეთ, რომ თფილისში ინკოგნიტოთ ჩქარი მატა-

ბლით ჩამობრძანებას აპირობს გურიის ბოლშევიკ-კომუნისტთა პარტიის ბელადი ცნობილი ანტი-ბრიტანისტი პაიჭაძე. სატახტო ქალაქის სისხლის-სამართლისა და სამოქალაქო მილიცია დიდ ფაქციულეცშია ძვირფასი სტუმრის მისაღებათ.

შახალთა ბრბოს შმაჰრობა. გუშინწინ ქართულ კლუბის შენობაში მილიციონერთა რაზმმა უზნის კომისარის მეთაურობით შეიპყრო ცნობილი ბრბოს ხელმძღვანელი შაქრო ბერიშვილი და მთელი მისი ბრბოც, შეპყრობილი ყაჩაღები გაძლიერებული რაზმის თანხლებით მეტეხის ციხეში წაასხეს.

ეს ცნობა დაბეჭდილი იყო კიდევ, როდესაც გაიორკვა, რომ ბ. შაქრო ბერიშვილი და მისი „ბრბო“ თურმე დრამატული სტუდიის ყოფილ უწყინარი მსახიობები ყოფილან და უბრალო გაუგებრობას მსხვერპლნი გამხდლან. ამ სამწუხრო შეცდომის მიზეზი ყოფილა სათეატრო აფიშა, რომლის ბოლო ო რეკისორსა და მის თანაშემწესთნ ერთად გამოცხად ბული ყო: „ბრბოს ხელმძღვანელი შაქრო ბერიშვილი.“ იმედია ასეთი აღმავლოთეული „შეცდომა“ კვლავ აღარ გამეორდება და ამიერიდან ჩვენი მილიცია უფრო დაკვირვებით მოეპყრობა თავის საქმეს.

შეპყრობილები დაუყონებლივ გაუნთავისუფლებიათ.

როგორ გაუხდი სპეკულიანტი*)

ეს მოხდა გასულ ზაფხულის ივლისისის დამდებს.

თფილისში მზემ ისე დაუცხუნა, რომ ქალაქი ვეებერთელა გახურებულ ტაფას დაემსგავსა. ამ ტაფაში იზრაკებოდენ საბრალო თფილისელები, ასე რომ ქუჩებში შიშხინიც კი მოისმოდა.

სამსახურიდან რომ დავბრუნდი, კარი ჩემმა ცოლმა გაიღო, სუნ-აღებულ მეძებარსავით გაჩერდა, ჰაერი დაჰუნოსა და გაანჩხლებით მომახალა:

— შენ კიდევ არ მოიშალე რესტორანებში სიარული, შე უნაჟსოვ?

— ქალო, რის რესტორანები, ხომ არ გაგიჟდი?, — ძლივს დავიკნავლე მე სისუსტისაგან.

— მაშ რა არის ეს მწვადის სუნი რომ შემოგვცა აქ?

მე თავი დავდუნე და კისერზე ვანიშნე.

— უყნოსე!-ვუთხარი მე.

ჩემმა ცოლმა შეჰკვილა.

— რამ დავწევა? მომამაზა მან.

— მზემ, ვუბასუხე მე და უცებ შევნიშნე, რომ ზემო სართულიდან ქერში წყალი ჩამოდიოდა ჩანჩქერივით.

— ეს რა ამბავია?— დავიყვირე ახლა მე.

— ეს ზევითა მდგმურების ოფლია— მიპასუხა ცოლმა: ყველა სართულეში ევრე!

*) თქმული ბორჯომის პარკში, მ აგვისტოს „სა-ლამოზე“.

მხოლოდ ახლა დაინახე, რომ ყველა ოთახში იატაკზე ოფლის მორევი იდგა და ჩემი ხუთივე შვილი შიგ კურავდა.

მაშინ გადაეწყვიტეთ თბილისიდან გაქცევა.

— ფული სად ვიშოვოთ? ჩაწყვეტილი ხმით მკითხა ცოლმა.

— გააღეთ ტანისამოსის შკაფები!-ვბრძანე მე. გააღეს.

— დაუძახეთ მეძველეს!

დაუძახეს.

— ჩვენ შვიდნი ვართ — დავიწყე მე: გვაქვს შვიდი სახამთრო პალტო, შვიდი ხელი სახამთრო ტანისამოსი, შვიდი ქული, შვიდი წყვილი კალაში და ორი ხალიჩა. განა სიცივე არ არის ამ ყოველად უვარგის ნივთების აქ დატოვება ამ პაპანაქება სიტხეში? სიცივეს მოვესწრობოდეთ, თორემ, თბილეს ჩავიცვამთ კიდევ?.. გაგყოდით!

— ვაშა! დაიყვირა ერთხმად ჩემმა ჯალაბოზამ.

ზემორე ჩამოთვლილ ნივთებში 8 ათასი მანათი ავიღეთ და ბარგიც შევკარით წამოსასვლელათ.

— როგორ მიიტანთ ამ ორ მაფრაშას სადგურზე? — ვკითხე მუშებს.

— ორივეს ას თუმნათ, ბატონო!

ჩემ ცოლს გული შეუწუხდა. მე კი სლოკინი დამაწყებინა ამ პაპანაქება სიტხეში.

კაპეიკი არ დაუკლეს. იძულებული გავხდით ასი თუმანი მიგვეცა.

— როგორ წაგვიყვანთ სადგურამდე? — ვკითხე ორ მეეტლეს (ორი ეტლი უნდა გვექირავებინა, რადგან ჩვენ შვიდნი ვიყავით და თან წვრილი ბარგიც ბლომათ გვექონდა).

— ას თუმნათ, — გვიპასუხეს მათ.

ჩემი ცოლი მყისვე გონს მოვიდა, მე კი უცებ სლოკინი შემიჩერდა.

არ დაგვიტოო. მივეცი თ ასი თუმანი.

სადგურზე რომ მივედით, ბარგის ჩაბარება და ბილეთის ყიდვა იყო საქირო.

— თუ კაცი ხარ, მიიტანე ეს ორი მაფრაში საბარგო განყოფილებაში, ვუთხარი ბარგის გადამტანს.

— 500 მანათი ეღირება, ბატონო!

ბილეთის კასასთან იმ სიგრძე კული იდგა, რომ მიღწევა მატარებლის წასვლამდე ყოვლად შეუძლებელი იყო.

— ხომ ვერ ამიღებთ ბილეთს? დარცხვენით შევეკითხე ერთ მეზარგეს.

— მე ვერა, ბატონო, აკრძალული მაქვს, და თუ გნებავთ, გასწავლით კაცს, რომელსაც შეუძლია აღება.

— მაშ, მიშველეთ, გეთაყვა!

— მიბოძეთ 20 თუმანი და გაჩვენებთ.

რა გაეწყობოდა, მივეცი.

— ამიღეთ, ღვთის გულისათვის, 4 დიდისა და 3 საბავშო ბილეთი, — შევევედრე იმ კაცს, რომელთანაც მეზარგემ 20 თუმნათ მიმასწავლა.

— თითო ბილეთის აღება 5 თუმანი ეღირება, ბატონო!

ბილეთების ფასიც რომ გადავიხადე, 4500 — ლა დამარჩა.

ვავიწყობოდი რომ მივედით, კონდუქტორმა ბილეთები გამოამართვა, დაკვირვებით დახედა და ზიზღით შემომამტერდა სათვალის ქვეშედან:

— იმე, რავე გეკადრება, ბატონო? — დამიწყო ყვირილი კონდუქტორმა: წვევ განათლებულ კაცს არ გავდე და ორი ციფრი კი ვერ ამოგიკითხავს! შე დალოცვილო, ვერ ხედავ, შენ ბილეთებს რომ დევიტსოტ დევინოსტო პიატი ნომერი აწერია? დევიტსოტ დევინოსტო პიატია მერე ეს ვაგონი? აჰა, გააქყირე თვალი და წვიკითხე! მიბრძანდით, ბატონო, თქვენ ვაგონში!

მეორე ზარი მიცემული იყო კიდევ. სხვა ვაგონში წასვლა, თუნდაც ძებნაც არ დაგპირებოდა, დარჩენას უღრიდა.

— ღვთის გულისათვის, გავგიშვით ამ ვაგონში. ხომ ჰხედავთ, ახლავე მესამეს დაჰკრავენ, დავრჩებით! — შევეხვეწე მე.

— მეიტათ ათი თუმანი და მობრძანდით.

მივეცი, როგორც იყო მოვათავსე ჩვენები, მაგრამ მე კი ველარ შევედი შიგ, ადგილი აღარ იყო და იძულებული გავხდით გვერდით ვაგონში შევმძვრალიყავი რის ვაი ვაგლახით.

გარის სადგურამდე ვერ მოვახებრხე ჩამოსვლა და ჩვენების ნახვა. გორში რომ ჩამოვედი, ისე ვიყავი ქანც-მიღეული და დათენთილი, რომ გასამაგრებლათ ერთი რიუმკა არაყი და ორი ჭიჭა ღვინო გადავკარი და მხოლოდ შემდეგ ვინახულე ჩვენები.

— მამა მოვიდა, მამა! დაიყვირა ჩემმა წმლის გოგომ და ყელზე მომხვია, მაგრამ უცებ ხელი გამიშვა და შემომხედა.

— მამი, შენ მთვრალი ხარ?

— რას როშავ, შე საძაგელო? ჩუმთ იყავი! მთვრალი საიდან ვიქნები?

— მაშ ღვინის სუნნი რადა გაქვს?

— ჩუმთ, შე საზიზღარო: დედამ არ გაიგონოს!

— მომეცი ათი თუმანი, თორემ დედას ვეტყვი ეხლავე!

რა გაეწყობოდა, მივეცი...

ბორჯომში რომ ჩამოვედი და აგარაკის ბე გადავიხადე, 150 თუმანი-ლა დამარჩა.

ოცდახუთი თუმანი მეორე დღით ცოლს მივეცი სანოვაციისთვის.

— ბაბაღე, ხომ იცი, თირკმელები მტკივა და ექიმმა საქონლის ხორცი ამიკრძალა. გენაცვალე, ჩემთვის ერთი კარგი წიწილა იყიდე და შე-

ნებურად შეაწვევინე შაფურზე, — ვთხოვე ცოლს.

— მე დღეს წიწილას არ ვყიდულობ, მომიპ-

რა ცოლმა მოულოდნელად.

— რა ამბავია? — გავიკვირე მე.

— მოიტა ასი თუმანი და გიყიდი.

რა გაეწყობოდა, — მივეცი.

დავრჩი უკაპეიკოდ.

იმისთანა თქვენს ბტერს, მე დღე დამადგებო-
და, რომ ჩემდა ბედად კოტე ფოცხვერაშვილს,
რომელიც ამ ზაფხულში ბორჯომის ორკესტრის
გამგედ იყო მოწვეული, „სალამოს“ გამართვა არ
განეზრახა. ამ „სალამოში“ მონაწილეობა მეც
მთხოვა და სასყიდლად 100 თუმანს შემპირდა.

„სალამოზე“ რომ გამოეცხადი, ვიდრე ჩემი
რიგი მოვიდოდა, ხალხში დავიწყე აქეთ-იქით სია-
რული, რომ ყველა ნაცნობს დავნახებოდი.

— კოტე! — ვუთხარი ფოცხვერაშვილს ჩემი

გამოსვლის წინ: გინდა მონაწილეობა მივიღო შენს
„სალამოში“?

— აკი მონაწილეობ კიდევ, კაცო, რა ვქნა!

— აქ რომ მოვსულვარ, ეს კიდევ იმას არ
ნიშნავს რომ სცენაზე გამოვალ. მოიტა 500 თუ-
მანი, თორემ აქედან ფეხსაც არ დავძრავ! იცოდე,
ყველამ გაიგო, რომ აქა ვარ და თუ არ გამოვედი,
ალიაქოთი ატყდება. მოიტა 500 თუმანი!

კოტე ფოცხვერაშვილი ამის გაგონებაზე ერთი
გაიმართა მთელ თავისი სიგრძით და უეცრად სამი
არშინით დაპატარავდა.

რალა გაეწყობოდა: კრინტიც არ დაუძრავს,
ისე დამითვალა 500 თუმანი.

ახლა თქვენ თითონ გასაჯეთ:

— განა ჩემი ბრალია, რომ საეკულიანტი
გავზბი? თავუნა.

ს ა ლ ა მ ი.

(ე ზ მ ა კ ის)

I

ვინ გრძნობთ ეშმაკეულით შოთას წაულის ხელობა,
საქმეთა მისთა ვითამცა ვინა ქმნას გამნახველობა;
მან გლახ დაგვცარნა, ვერ ვაგოთ, რაზომცა გვჭირდეს ხელობა,
სჯობს აწლა ჭირთა დათმენა თუ მზისა უნახველობა!?

წყალთა შეგვლალნა უცილოდ, ჰყო საქმე მეთევზეულობით;
მართ ზურგიელსა გვამგსგავსნა, ტაბაკზე მოხაზულობით...
კვლავ მით ქცევითა ქართულით, არა ზმნა ხვარამზულობით,
ორივ ერთია, დაგვჯაბნა, ღვთითა თუ ველზეულობით.

აწ გვმართებს კრძალვად ამისად ესჯღდეთ სულთქმა გახშირებულნი;
გრძელთა პატიყთა მოვანედ ეკალთა ბალში რებულნი;
ფიქრთა ნაფიქრი, ნაღველფი, ნანაკრი ნახშირებულნი;
ვით თევზნი წყალთა დუმილში — ქართველ მგოსანთა კრებულნი!

კვლავ სევდა უკუ გვაოტებს, წინ გზა დის თუნდა უგზესი!!
გვწვევს იღუმალი ნაღვეელი სახმილი მუნ დაუგზესი;
მწუხრობს ყოველი გარემო, დამე თუ დილა შუქ ზესი,
გვმსჰვალავს ისრები ანაზღი შენთაცა კბილთა უგძესი!!.

ბევრმა ინატროს არიფმა ეშმაკის მონახვერობა
მას აპოლონი პატიყობს, სთხოვა პარნასის წვერობა!
საქმე ყოველი ფუჭია, სჭირდეს თუ გაუდევრობა, —
რა სინანული გულს ახლავს, რას არგებს სიტყვა ბევრობა?..

აქ მინდა გითხრა სალამი გრძნობითა გონიერულითა,
არ ზურგიელთა მიიღო, ძმრითა მით მონიერულითა.
ბედი მგოსანთა განქარვდეს გრძნობითა მიწურულითა,
აწლა ბეჭუტავდეს მთვარეზე შუქითა ფუტურულითა!..

ვ. ტუქისიშვილი.

პატარა ფელეტონი.

მსპორბი და იმპორბი.

ვინ არ იცის, თუ რა საბედისწერო საკითხს წარმოადგენს ჩვენი ნორჩი რესპუბლიკისათვის საგარეო ვაჭრობის საკითხი. დღეს ბავშვმაც კი იცის, რომ ჩვენი ვალიუტის შექმნა შეიძლება მხოლოდ საგარეო ვაჭრობის მექანიზმით დაყენებით.

მოგეხსენებათ, ყველა თავისუფალ სახელმწიფოს უნდა გააჩნდეს რაიმე საარსებო წყარო, რა თქმა უნდა, არა ამ სიტყვის პირდაპირი მნიშვნელობით, არამედ წყარო შემოსავლისა რესპუბლიკის ხარჯთა დასაფარავად. ეს გახლავთ საერო სიმდიდრე, რომლის გარეშე ბაზარზე გატანით რესპუბლიკა მიიღებს განსაზღვრულ საარსებო საშუალებებს. საქსპორტო საგანთა აღმოჩენა, აი უმთავრესი საზრუნავი და თავსატეხი საკითხი რესპუბლიკის ფინანსთა მინისტრისა.

რა გავიტანოთ საზღვარ გარეთ ბაზარზე, რომ ნაცვლად იმისა იქიდან შემოვიტანოთ ჩვენთვის საჭირო საგნები? ყოველი პატიოსანი და სამშობლოს მოყვარული ქართველი ვალდებულია იფიქროს ამ საკითხზე და შეძლებისგვარი დახმარება აღმოუჩინოს მას, ვისაც ისტორიამ დააკისრა ეგ მძიმე ტვირთი.

ყურადღების ღირსია აგრეთვე ის გარემოებაც, რომ საქსპორტო საგანთა გამონახვის დროს ჩვენ სახეში ვიქონიოთ ჩვენი, ადგილობრივი მოთხოვნილებაც და გავიტანოთ ის, რის გატანაც კრიზისს არ გამოიწვევს შინაგან ბაზარზე.

მას შემდეგ, რაც ჩვენი ქვეყნის დამოუკიდებლობა გამოცხადდა, მე თავგამოდებით ვფიქრობ ამ საგანზე და უნდა მოგახსენოთ ჩემს შრომას უნაყოფო არ ჩაუვლია. შეიძლება მართა ჩემ მიერ აღმოჩენილ წყაროებზე ვერ დამეყაროს ჩვენი ქვეყნის კეთილდღეობა, მაგრამ იმედი მაქვს საქმაოდ მიინც გამოაცოცხლებს იგი ჩვენს საგარეო ვაჭრობას.

გახოვთ მომისმინოთ:

იშვიათია დედა-მიწის ზურგზე ისეთი მხარე, რომელსაც საქართველოს ვით მდიდარი იყოს თავად-აზნაურობით. მართალია ჩვენმა მთავრობამ თითქოს გააუქმა აღნიშნული წოდება, მაგრამ ცხოვრებაში, ანუ უკეთ ვსთქვათ პრაქტიკაში, კვლავ არსებობს და ვერც ერთ სამინისტროს ვერ ნახავ, რომ შიგ „კნიაზობას“ არ განაგრძობდენ. გარდა ქიზიყისა ეს წოდება ყველგან თითქმის სამოც პროცენტს შეადგენს საერთო მცხოვრებლებისას, ხოლო სამეგრელოში (ბ-ნ აშორდიას მეოხებით) ვგონებ ოთხმოც და ათ პროცენტსაც აღემატება. სწორეთ ამ სიჭარბემ დასცა ჩვენს ქვეყანაში მათი ღირებულება და ჩვენს საგარეო ვაჭრობას თამამით შეუძლია მათი საგარეო ბაზარზე გატანა, მით

უმეტეს, რომ ეს გარემოება, რამდენათაც მე ვიცი, ჩვენს ხალხში დიდ უკმაყოფილებას არ გამოიწვევს.

აგრეთვე დანაშაულებით ვიცით, რომ ოსმალეთს თითქმის არ გააჩნია თავად-აზნაურობა და ჩვენს საქონელს დიდის სიამოვნებით მიიღებს. განსაზღვრული მიდრეკილება ამ წოდებისა „ფაშობისადმი“ თავდებია ამისი. სამაგიეროთ ოტომანის იმპერია მოგვეცემს ჩვენ შავ ყავას, ფორთოხალსა და ლეღვის ჩირს.

ბუღარია, სადაც თავად-აზნაური წამლადაც არ მოიპოვება, დიდის ხალისით მიიღებს ჩვენს ექსპონატს*) და სამაგიეროთ ჩვენს შინაგან ბაზარს უზრუნველ ყოფს ხახვითა და წიწაკით.

სამწუხაროთ ავსტრიასა და გერმანიას, მართალია ჩვენოდენი არა, მაგრამ თითქმის საქმაოდ მოეპოვებოვება ეს საგანძური და ვეჭვობ, დღევანდელ პაროზებში იქაურ ბაზარზე ამ საქონლით ჩვენ თავი ვისახელოთ.

მეორე დარგი საქსპორტო ღირებულების გახლავთ ჩვენი სიტყვა-კაზმული მწერლობა. უმთავრესათ ეგ შეეხება ჩვენს ლექსებს. ვინ არ იცის, თუ რამდენი ზედმეტი პოეტური ნაწარმოების გატანა შეიძლება ჩვენი ქვეყნის საზღვრებიდან. ამ წინაზე, ერთმა ცნობილმა მგოსანმა, კერძო საუბარში განმიცხადა, რომ მას უკვე მზათა აქვს „ორი ურემი“ ლექსები და ცხადია თუ ბაზარი აღმოჩნდება არა ერთსა და ორ ურემს კიდევ სხვას დაამზადებს. რასაკვირველია, ეგ ჩემი მეგობარი მართა არ არის იმისი ცალი ჩვენ არა ასი და ათასი სხვა მოგვეპოვება.

ჩვენებურ ლექსთა სიმრავლე, და უმეტეს კი მათი ღირსება, მე სითამამეს მძღვეს განვაცხადო, რომ ამ საქონლით ჩვენ პირდაპირ წავლევ ავთ მთელი ცენტრალური ევროპის ბაზრს. ვერცერთი ქვეყანა ამ დარგში ჩვენ კონკურენციას ვერ გავიწვევს და თუ მინც შეეცდება ჩვენთან შებრძოლებას, უეჭველია დამარცხდება. მე იმის განხილვაში არ შევდივარ, თუ რა შეგვიძლია შემოვიტანოთ ამ სანოვავის სანაცვლოდ ევროპის ბაზრიდან, ვინაიდან ყველა თქვენგანმა კარგათ იცის რაოდენ საქორებებს წარმოადგენს ჩვენთვის დღეს დღეობით მაკარონი და ვერმიშელი, რომელიც სრულიადაც არ გაიაფებულა მიუხედავთ დამფუძნენელი კრების მუშაობისა. საზოგადოთ კი შემოსტან საგნებზე უფრო აღვილია მსჯელობა და რისთვისაც საქმარისია დაარსდეს ერთი შერეული კომისია.

(შემდეგი იქნება)

მორიელი.

*) მართალია ძველათ ამ მხარემ უარი სთქვა თავად დადიანზე, მაგრამ ეხლა დროება გამოიცვალა.

АЗЕРБЕЙДЖАНЪ.

Оскару Ивановичу Шмерлингъ.

ДОРОГОЙ
ОСКАРЪ ИВАНОВИЧЪ!

Какъ вы сіе усмотрите изъ текста настоящаго номера, журналъ нашъ передъ лицомъ всего міра объявляетъ себя независимымъ и самостоятельнымъ органомъ.

Министрамъ иностранныхъ дѣлъ всѣхъ державъ міра нами разослана слѣдующая телеграмма:

„Советъ Двухъ „Эшмакисъ Матрахи“ объявилъ 30 ноября учрежденіе независимаго юристическаго органа. Ставя васъ въ извѣстность о вышеизложенномъ, мы имѣемъ честь просить Ваше Превосходительство сообщить объ этомъ Вашему правительству.

Члены Совета Двухъ { Эшмаки
Тагуна.

Въ постоянныхъ заботахъ о преуспѣяніи нашего органа, мы, разумѣется, не могли забыть тѣхъ неощенимыхъ заслугъ Вашихъ передъ дорогимъ нашимъ сердцамъ журналомъ, кои на вѣки запечатлѣны на страницахъ его во славу Вашу и въ назиданіе читателямъ нашимъ.

Помятуя сіе, милостиво повелѣваемъ Вамъ, дорогой Оскаръ Ивановичъ, быть полномочнымъ Посломъ независимаго органа нашего при Правительствѣ дружественной намъ Азербейджанской Республики.

Жалуя Вамъ настоящую грамоту, пребываемъ въ твердомъ упованіи на то, что столь испытанное недреманное око Ваше не ослабнетъ въ неукоснительномъ бдѣніи за порядкомъ и благоустроеніемъ ввѣренной просвѣщенному попеченію Вашему страны и съ подобающею Вамъ добросовѣстностью будетъ блюсти интересы журнала нашего.

Уповаемъ также, что дружественное намъ Правительство республики Азербейджанской настоящую грамоту нашу не сочтетъ актомъ вмѣшательства нашего во внутреннія дѣла свои, и крѣпкія узы, связующія насъ съ дорогою намъ сосѣднею республикою и впредь останутся столь-же нерушимыми.

Повелѣвая о вышеизложенномъ, молимъ Всевышняго о ниспосланиіи Вамъ силъ и мудрости въ преодолѣніи трудовъ на благо органа нашего и пребываемъ неизмѣнно благосклонные

и любящіе Васъ Эшмаки
Тагуна

Дана въ г. Тифлисъ, лѣта 1919, ноября 30.

„ეშმაკის მათრახის“ რედაქცია.

ნ მ ტ ა

სამუსლიმანო ბრიტანეთის, ანუ საბრიტანეთო საქართველოს მთავარ ქალაქის ბათუმის გენერალ თანამშრომელს

ბლიკვაძეს.*)

თქვენო აღმატებულებავ! „ეშმაკის მათრახის“ დემოკრატიულ მთავრობას დიდი ხანია მწარედ აფიქრებს ის სამარისებური დუმლილი, რომელსაც მოუცავს მთელი ჯოჯოხეთის დემოკრატია. თქვენს აღმატებულებას კარგად მოეხსენება თუ როგორ გაათამაშა ამ გარემოებამ ჩვენი საერთო, შინაური და გარეშე მტრები, როგორ აამხელრა ჩვენს წინამძღვრ ჩვეულებრივ დროს ინდიფერენტული და ნეინტრალური მასსა, ამასთანავე მშვენივრად მოეხსენება ისიც, თუ რა შედეგი შეიძლება მოჰყვეს ამ დუმლის და რა საბედისწერო კატასტროფის წინაშე შეიძლება დააყენოს მან ჩვენი დამოუკიდებელი არსებობა.

საქირთა, ბოლო მოელს ამ მომაკვდინებელ დუმლის! დროა შეიგნოს, ყველა ჩვენგანში, რომ ჯოჯოხეთის დემოკრატიის საარსებო ინტერესები დაჟინებით მოითხოვს შეერთებულის ძალით და ერთის გარკვეული გზით მოქმედების გაჩაღებას. საკუთარ ძალთა დაქსაქსვა და ხელსაყრელ ისტორიულ მომენტის გაშვება და უეჭველად გამოიწვევს ჩვენს საშინაო საქმეებში უცხო ელემენტების ჩამორევას, რითაც სავსებით ისარგებლებენ ჩვენი მტრები, რომ არა თუ სახელი, არამედ თავიც გავგიტეხონ საზავო კონფერენციის წინაშე. ზემოთ აღნიშნულ მიზნის მისაღწევად, ე. ი. ჩვენი შეერთებული მოქმედების გასახლბლათ „ეშმაკის მათრახის“ დემოკრატიულმა მთავრობამ განიზრახა სრულიად საეშმაკო რესპულიკის კონფერენციის მოწვევა. კონფერენციის დღეთ დანიშნულია ნოემბერის 30. გაცნობებთ რა ამას, მოგიწოდებთ დაესწროთ აღნიშნულ მოლაპარაკებას, ხოლო, უკეთეს პირადთ თქვენი დასწრება მოუხერხებელი იქნება, წარმოადგინოთ სრული დასაბუთებული მოხსენება თქვენდამო რწმუნებულ რაიონის შესახებ.

„ეშმაკის მათრახის“ გარეშე საქმეთა მინისტრის ამხანაგი მორიელი.

*) ასლი ფოტის „საბჭოთა ნაბადის“ კომისარს ბუტუნას, ქიათურის მთავარ რწმუნებულს გოგიახს, ხაშურის რკინის გზათა მოძრაობის უფროს ფან-ტეფოს და სხვათა მრავალსა

დემოკრატიული სკოლა.

პატარა მოწაფეები. შვიდი საათი—სკოლაში, 4 საათი—გაკვეთილების მზადება, ორი საათი—მუსიკა და ტანვარჯიშობა. სულ—13 საათი! გაუმარჯოს 8 საათის სამუშაო დღეს!